

Trenul neuitării

Necorupb

Vara obosită a plecat spre seară
într-o zi senină, fără pașaport,
când, pe ocolite, apăruse-n gară
trenul neuitări izgonit din port.

A lăsat în urmă toamna revenită
cu un vânt sihastru rece și tăios
și buluc de frunze, fără recuzită,
pe ulița strâmtă întoarsă pe dos.

Noptile haine îmbrăcate-n brume,
pe ascuns plecate de la polul nord,
au ajuns deodată, într-o zi anume,
pe un dor de ducă dintr-un mic fiord.

Ah, ce amăgire, la-nceput de iarnă,
îmi aduce-n cuget dorul incomplet,
într-o simfonie care vrea să cearnă
zeci de noi regrete dintr-un triolet.